

KIADÓHIVATAL:
Budapest, vas-utca
15. sz.

Előfizetési díj:
Egész évre... 4 frt — kr.
Fél évre... 2 frt — kr.
Negyedévre... 1 frt — kr.
Egyes szám ára: 8 kr.

A lap szellemi részét illető közlemé-
nyek a szerkesztőséghez, pénz- s
értékküldemények, reklamációk, al-
talanban a lap anyagi részét illető
levelezések pedig a fel. szerkesztőhöz
(Gyöngyösi-utca 9. sz.) intézendők.
Megjelen minden pénteken.

SZERKESZTŐSÉG:
Budapest, Vas-utca 15. sz.

Előfizetési díj:
Egész évre... 4 frt — kr.
Fél évre... 2 frt — kr.
Negyedévre... 1 frt — kr.
Egyes szám ára: 8 kr.

A lap szellemi részét illető közlemé-
nyek a szerkesztőséghez, pénz- s
értékküldemények, reklamációk, al-
talanban a lap anyagi részét illető
levelezések pedig a fel. szerkesztőhöz
(Gyöngyösi-utca 9. sz.) intézendők.
Megjelen minden pénteken.

NÉPJOG

POLITIKAI, KÖZGAZDASÁGI ÉS TÁRSADALMI HETILAP.

Örömmünnep.

Budapest, okt. 28.

Mily parányinak tűnik fel az a jubileum, melyet Tisza Kálmán ünnepelt nem régiben azért, hogy tíz évig lehetett már miniszter! Habár jelentéktelen önmagában véve, még is mily szomorú valóság reánk nézve annak a jubileuma, ki szeretett hazánkat a legkeményebb próbáltatásoknak szolgáltatta ki, csak-hogy fölfelé a kegyet hajhássza s továbbra is nyakán tülhessen ennek a mi szegény magyar hazánknak!

Mily parányi, mily jelentéktelen és elenyésző volt ez a hivatalból csinált „örömmünnep” ha szembeállítjuk azzal, a melyet ma Magyarország keresztény lakossága, a melyet az egyház ül meg! Mert — a mint Kovács Zsigmond veszprémi püspök, ez alkalomból kiadott körlevelében mondja — kevés halandónak jut osztályrészül az isteni gondviselés azon kegyelme, hogy az emberi életkor emelkedő ösvényén feljuthasson ama magaslatokra, hol alkonyuló napja szelíd verőfényében, földi por és páráktól tisztább légkörben, visszatekintve élete nyarának gazdag aratására, a gyümölcsös öszre, immár közel az éghez, fölemelt homlokokkal örvendező szívvel beszélgethet Istenével!

Simor János hercegprímás, Magyarország bíboros főpapja október 28-án ünnepli áldozópap-sága ötvenedik évfordulóját; s a mi e napon boldoggá teszi őt, az nem a fény, mely magas méltóságában körülveszi, mely őt soha meg nem vakította, nem a fejedelmi kegy, melyet ép úgy mint földi kincseit, az egyház, hazá és emberiség javára szétosztogatott, nem a való érdem népszerűsége, melyet sohasem keresett, de mely őt a rejteken is fölkereste s karjaira vette, hanem boldoggá teszi a hang, mely bensejében meg szólal, a tekintet, melyet eltöltött éveire visszavet. Benső bírájának szava vádat nem emel ellene s eddig befutott életpályája biztosítja a jutalomról melyet egyedül attól vár, kiből bizni soha meg nem szűnt.

Simor János jártassága bámulatos a szenttudományokban, melyeknek nemcsak betűit bírja, hanem mélyen behatolt szellemükbe az imádság, mélységeikbe az elmélkedés által; gyümölcseit megmutatja jó cselekedet, céljukat a szeretet által. Ritka ékes-szólásának kimeríthetetlen forrásai az örök igazságok; ezek adják gondolatainak, kifejezéseinek az erőt, mely mint az ár magával ragadja hallgatóit. Az evangélium fáklyája kezében nem csupán világító fény, hanem égető tűz is, melyet az emberek szívébe dob, hogy melegítse, égessen, lángra gyújtsa azokat; s midőn a világi tudomány csarnokaiban föltárja ismereteinek gazdag tárházát, vagy a fejedelem és nemzet tanácsában emeli föl szavát az isteni törvény, a jog és igazság érdekében; a tudományok fölkelet bajnokai is figyelemmel, bámuattal hallgatják s igéi az egész hazában, sőt annak határain túl is elismerő, hangos viszhangra találnak s szent ügyét győzedelmre segítik.

Simor János bőkezű pártfogásába vette a művészeket, a kik szemeiket az örökkévaló szépe és igazra szegezve, ennek viszfényét vizslik vázmaikra vagy vésik köveikre. A műemkek ekként általa nagy áldozatokkal alkotott gyűjteménye a hazának közkinése s fénye, iskolája lesz mindig a nemes irányu művészeteknek.

Simor János ragyogó lelki tulajdonaival ékessége volt mindazon hivataloknak, melyeket korábbi éveiben elfoglalt. Magas állása fényében ő maga egyszerű s fényleni nem akaró, méltóságában nyájas és buzdító, teendői halmaza s a viszontagságokban nyugodt és csüggedetlen, s legboldogabb akkor, midőn másokat boldogíthat. Ki fogyhatatlan bőkezűségét, jótékonyágát széles e hazában mindenki ismeri és hirdeti. Ő félelmet nem ismer, kegyet nem keres. Int, dorgál, hirdeti az ígét alkalmas és alkalmatlan időben. S ha földi vándorútjának tövisei az ő lábait is megvérezték s egyházáért, hazájáért lángoló szívének az egyház és hazá szomorú és viszontagságos napjai sok és nagy szomorúságot okoztak: Isten nem hagyta el, nem maradt vigasztalás nélkül.

Simor Jánosnak tevékeny és nagy része volt hazánk ezredéves alkotmányának visszaállításában s élete legszebb napjának mondhatja a napot, melyen az apostoli koronát uralkodó királynknak fejére tette.

Az igazságos történetíró feladata lesz nevével a történelem lapján azon nagy férfiak nevei mellé jegyezni, kik egyházunknak, kardjuknak s az emberiségnek halhatatlan érdemi jótévi voltak, nekünk kedves kötelességünk azon örvendetes napot, melyen arany-miséjében ötven éves hűséges szolgálatát hálaadó szívvel bemutatja, vele együtt örvendezve megünnepelni.

S a midőn ezt tesszük, ne feledjük megkérni a mindenhatót, hogy őt kegyelme bő-séges áldásaiban még sokáig részesítvén, áldástosztó életének, tevékenységének jótéteményeiben, az egyház, hazá és emberiség még hosszú időig részesülhessen.

Simor János 1813-ban aug. 23-án született Székesfehérvárott, jómódu iparos szülőktől. Az élénk szellemű gyermek szülővárosában végezte az elemi iskolákat s az algimnázium osztályát, de az ötödik és hatodik osztályba Budára ment, hogy egyttal a német nyelvet is elsajátíthassa. Már ekkor meg volt érelve benne a szándék, hogy papi pályára lép s ohajtása teljesült, mert maga Rudnay érsekprímás lett reá figyelmessé s 1828-ban be is vette az esztergomi papnövédek közé. Pozsonyban, Nagyszombatban és Bécsben folytatta és végezte be a tanulmányait, melyek után kitűnő sikerrel tette le a vizsgákat s tudori szigorlatokat. 1835 október 28-án, tehát most ötven éve, szenteltetett pappá, szülővárosában szolgáltván legelső misejét. Lelkesi pályáját Pesten kezdte meg mint terézvárosi káplán s innen kezdve az egyházi áldások és alkalmaztatások minden fokozatán keresztül ment, mely Magyarországon betölthető, 1839-ben a pesti egyetem bölcsészeti karánál helyettes hittanár s egyetemi hitszónok lett. 1840-ben Bécsbe a Pázmáneumba neveztek ki tanulmányi felügyelővé. 1842-ben Bajnán lett plebánus, hol négy évig működött valódi lelki hivattal. Innen Kopácsi primás Esztergomba hívta meg, kinevezvén őt a főszentszéknel a házasság és a szerzetesi fogadalom védőjévé. 1848-ban érseki titkár lett, honnan nemsokára Bécsbe hivatott, s ott, mint a szent Ágostonról nevezett magasabb hittani intézet igazgatója s mint udvari káplán nyert alkalmazást. Csakhamar székesfehérvári kanonokká és szépláki címzetes apáttá neveztetett ki. 1857, márczius 19-én nevezte ki ő felsége győri püspökké. Midőn 1867. január 20-án esztergomi érsekké s Magyarország primásává kineveztetett, nehez szívvél vált meg áldásos működése színhelyétől, hogy elfoglalja azt a sok-

kal nagyobb működési tért, mely most reá mint az ország legelső főpapjára várt.

1873-ban ruháztatott föl a bíborral. Szerényen mondá ekkor: „Ez újabb és legfőbb méltóság nem fog rajtam egyebet változtatni, mint külszint, vagy ha mégis: úgy az abban fog állani, hogy ha eddig dolgoztam, ha eddig fáradoztam és éjjeleztem — úgy ezt ezentul még inkább fogom tenni a nagy érdekek javára; mit végzett a tisztán egyházi, mit a nevelési, mit a jótékonyági föladatok szolgálatában, mit végzett a művészet, a tudomány, az irodalom emelésére, mint egyházfő, mint ember, mint hazafi is mindent híven, részletesen fölsorsolná, lehetetlen föladat. Annyi bizonyos: hogy az ő kezében az egyházi vagyon valóban kiapadhatatlan kincsforrás, igazi áldás a nemzetre nézve, mely ő benne nemcsak a magyar katolikus egyház első főpapját, hanem művelődési és emberszereteti cseljának is olyan előmozdítóját ünnepelheti, a kihez fogható ennek a hazának talán egy század sem adott.

Mult és jelen.

Gyakran halljuk a vádat, hogy az anyagnak tömjenez korunk, hogy nem bírnak érzékek az élet eszményi cselján iránt, vagy ha van is érzékünk, úgy ez el van tompulva. Más szóval: tapadunk a föld porához s nem emelkedik magasabbra lelkünk; küzdünk, de nem eszmékért harcolunk. Ne kutassuk, ha valjon jogos-e ezen panasz. Hogy az anyagi haszon utáni hajbászás egyéni küzdelmünkben a főindok, hogy az érdek vezetője, a legtöbb cselekmények, ez elismert igazság, mely ellen vitatkozni nem lehet. De mikor volt ez másként? Ugy volt-e ez mindenkor? Nézzük a rege aranykorát, nézzük a régi görögök annyira dicsőített életét.

A legtöbb ki lelkesülni tud vissza óhajta ama boldog idöket s felsóhajta szól: mily boldogság volt akkor az élet! Nem gondolja meg azon kor társadalmi életének minőségét, számításán kívül hagy oly tényezőket, melyek a legnagyobb befolyással bírtak a helyzet alakítására. Utólagos működése a görög bölcsésznek, államférfinak, történésznek, szobrásznak, avagy költőnek csak az által vált lehetségessé, hogy a nyomorult pariak, a rabslógák egész serege előtt rendelkezés alatt, dolgozott a boldog válogatottak igényeinek fedezésére. Dözsölve élt a birtokos, nem kellett dolgoznia, hisz ő kiváltsággal született élvezni, zavartalan kedélyvel izé tanulmányait a tudós, danolt a költő, kőbe vésett eszménykepeket a szobrász, őket nem nyomá anyagi gond, ők eltek s életök beleolvadt az özt szakmaikba.

Mennyivel terhesebb a mi helyzetünk a jelenben! Mennyivel nehezebb a létérti küzdelem nekünk, kiknek igényeink nagyobbak, izlésünk finomabbak.

Nekünk dolgozni kell, dolgoznunk önmagunkért, nem olvadhat be létünk egyetlen szakmába sem, nem danolhatunk folyton, mert úgy járhatnánk mint ama hirnevés csillagvizsgáló, ki míg esze folyton az égen járt vizsgálni az égi testeket, azon vevé magát észre, hogy éhen halytak meghalni a földiek. Naponta nagyobb a szaporodás, növekszik a proletárok száma. Mind nehezebbe válik működesei közt alkotni, fáradságosabbá tért foglalni el. Hol régen keresve keresték a munkaerőt, ott most száz meg száz várja az egyesnek kidültét, hogy nyiljon alkalom helyét pótolni.

A nyilvános élet szükségletének fedezhetesére a nép munkájának fölöslegéből milliárdok vétetnek igénybe, mindenkinek birnia kell bizonyos anyagi erővel s ki e fölött nem rendelkezik annak a versenyben bukni kell.

Igy fejlődött ki a birtvágy, ez oka annak a kimeletlen kapkodásnak az anyag megszerzése után, ennek okozata hogy a küzdelemben nincs testvér, nincs barát; az önzés az irányadó delejtü.

Senki sem elégszik meg azzal a mivel bír, még több kell neki, es ezen többel elérni nincs válogatás az eszközökben; legyen nemes vagy nemelen az út, mely arra vezet, a között nincs különbség. Nem a szükséges anyagi erő megszerzéseért illeti korunkat a feddés — nem, mert ez szükséges kifolyása a viszonyoknak, hanem igen is

megróhatná azt azért, hogy letért a tiszta erkölcsök útjáról.

Midőn két ellenfél nyílt sisakkal lép a térre egymás ellen küzdeni, tisztelet nekik, egyiknek bukni kell: bukik pedig az ki gyöngébb, a di-cső bukás is győzelem; csak az a sajnos napjainkban, hogy a küzdelem aláretszal leplezve, a bibliai kígyó mészásához hasonlóan üzetik. Ez a baj! Ezen kellene segíteni. Átváltoztatni társadalmunkat csak úgy lehet, ha erkölcsöcsinket javítani lehetne, de míg folytonos sülyedésben van az erkölcsi érzék, addig jobbat reményleni is csak úgy lehet, ha ábrándozni tartja kedvünk.

Az pedig a legsajnosabb, hogy ismerjük a közérköcs sülyedésének kiinduló pontját, hogy ismerjük a metelyezőket, s hogy ezek ellen — táj-dalom, mi ma még gyöngék vagyunk győzelmes kilátásra való küzdelmet folytatni, de azért folytatjuk a harcot, mert reményeljük, hogy elkövetkezik még az idő, melyben az általunk elhíntett mag ki fog kelni, s hogy akkor lesz elég munka-erő, a mely a gatz ki fogja irtani. Mi tehát a jövőért küzdünk. Adjon az egek istene áldást a mi vetésünkre, hogy áldássá legyen nemzetünkre az aratás!

Hogy áll a világ?

A nihilisták előli félelmében a világ legelső kényura, hetven millió ember föltétlen parancsolója, Oroszország cászája minden látszat szerint azon az uton van, hogy szeszélyeskedése elme-háborodássá legyenek. Mindenki tudja, sejtí, hogy III. Sándor milyen életet él, a mióta meggyilkolt apja után a trónra lépett. Ez a hatalmas kényur — a legszánalmasabb ember, birodalma soha sem látja lemenni a napot, míg az ő léte örök éjszaka. A mult heten ingerültségében agyonlötte egyik katonai segédjét, mert ez az előszobában egy szivarkával járt föl s alá.

A monstruozus orosz hatalom egy tébolyodott kényurral az élén! Csak ez hiányzott még Európának.

Ez a hír jött Oroszországból.

Beust Frigyes gróf az altenburgi kastélyban Alsó-Ausztriában meghalt október 24-én. Mindenesetre kiváló férfi volt, e mozgékony udvarias finom s tapasztalt államférfi. De szerencsés ember is volt sok tekintetben, mert egy vagyontalan német báró fia, sokra vitte pazarul elhetett, mindent élvezett, gróf lett, tiszteletet szerzett s általános részvét kíséri sírjába. Ennek a férfinak nevéhez, a kit most az elők sorából le-döntött egy egész történet, Magyarországra nevezte bizonyára korszakot alkotó esemény fűződik. O teremtetete meg a kiegyezést. Nincs okunk arra, hogy halála alkalmával politikai szereplése iránt való rokonszenvünk nyilvánításában bármiféle tekintet által is korlátozni engedjük magunkat s nincs okunk, hogy ne sajnáljuk, mikor kidől az elők sorából, mert ama kevés idegenek közé tartozott, a kik méltányolva a magyar nemzet erejét, történelmi hagyományai alapuló jogait, hivatását es kiváló nemzeti tulajdonait, mindig nagy süly fektettek a magyar nemzet barátságára.

Most ott fekszik a néma sírban. Meghalt egyik jó barátunk.

Ez a hír jött Ausztriából.

A felhők és a diplomácia óráról órára megváltozhatnak. Minden politikában van elv, csupán

a külpolitikában nincs. Egyedül az orosz politikának van bizonyos célja, melyet, mint már sokszor írtuk, szem elől nem téveszt. A bolgár kérdés legújabb helyzete az hogy a diplomácia eljettette a bolgár kérdést, átengedvén Oroszországnak a tert, hogy kezdeményezzen ő. Ez által elismerték a hatalmak, hogy Oroszországnak Bulgáriában előjoga van s szabadalma egyszersmind e „két török tartomány“ belügyeibe avatkozni! Oroszország tehát biztosítva van céljainak eléréséről. Az egyedüli a mi kérdéses, fog-e a dolog tényleges orosz okkupációra kerülni vagy nem. Ha e kérdést tesszük föl, akkor jellemző ama szemfényvesztő játék, mely Tisza parlamenti nyilatkozatában rejlett, hogy most valamennyi officiozus hirlap Oroszország vereségét hirdeti. E közben az a távirat jött, hogy a császári hatalmak és Franciaország az orosz okkupációba beleegyeztek. És ez Oroszország veresége volna?

Szerbiából írják, hogy a szerbolgár kibekülés hosszas tanácskozások után megtörtént.

Mindenesetre feltűnő, hogy midőn nagyjában politikai áttekintést kívánunk adni a világ helyzetéről, alig marad egyéb hátra mint a keleti kérdés s az ezzel szorosan összefüggő események láncolata. A többi országokban most oly meddő a talaj, oly csendes és álmos a helyzet, hogy alig lehet valamit följegyezni a mi érdekes volna.

HIREK.

— A kormánypart szervezkedik. A kormánypart részéről erősen kezdenek már mozogni a jövő évi képviselő választásokat illetőleg. Már két helyen meg is vannak az „új fecskék“. A főváros VII. kerületében Morzsányi Károly Dr. liberális programmal szívesen elvállalja a jelöltséget. Zomborban Koczkar Zsigmond járásbíró van kandidálva a kormány programjával. Más helyről meg jelentik, hogy az egyes választókhoz az illető kormányparti kortesek eljárnak, nekik nyomott czédulákat hagyván hátra aláírás végett. E „nyilatkozványok“ a következőképen hangzanak: En X. Y. választó honpolgár becsületeszavamra kötelezem magam, hogy az 1887-iki képviselő választás alkalmával X. Y. Z urra fogok szavazni, figyelmeltetjük elbarátainkat ezen elvetemedett, csak a mostani liberális kormányparttól kitelhető kortesfogásokra s óva intjük, hogy ilyeneknek semmiképen sem üljenek fel. Hol marad Tisza Kálmán a nagy csevegőnek ígéréte az iránt, hogy a választási kihágások és visszaélések ellen törvényjavaslatot terjeszt a t. ház elé? Kérjük erélyesen, van-e már oly törvény fogalmazványa a belügyi miniszter író asztalának fiókjában? Vagy csak akkor akar vele kelélni a parlamentáris porondra, mikor ez ország választó polgárai tökéletesen corumpálva, liberálisnak gesinnungolva?

— Harmadik egyetem! Billroth bécsi hirneves egyetemi tanár egy röpiratában fejtegeti, hogy a bécsi egyetem, különösen az orvosi szakban, túl van tönve s azért óhajtanónak véli, hogy a magyar orvosnövendékeket a bécsi egyetemről kitaltsák. Ezzel szemben a mi zsidó nagy lapjaink mindjárt azzal lépnek elő, hogy ezért harmadik egyetemet kell gründolni, így

el volna kerülve a budapesti egyetem túltömött-sége no meg a Bécsből kiűzött 881 „magyar“ ifjunak is akadna helye Prémiumot tűzünk ki ezennel annak részére a ki bebizonyítaná, hogy a 881 „magyar“ ifju közül 81 nem zsidó. Ime tehát a zsidók kedvéért állítsunk fel rögtön harmadik egyetemet. No de — nem szabad antise-mitáknak lennünk, mert a 19. században a türelmesség a jelige; nem szabad vigyáznunk a zsidók körmére, mert megsértjük a humanitás ideálját, nem szabad az üzelmekre rámutatnunk, mert felekezeti gyűlölködés hibájába esünk. De azért látjuk, hogy a zsidók ellepik a középiskolákat, ellepik az egyetemet, de eszökbé sem jut, hogy a maguk pénzén alapítsanak. Minek is? Az „effektibörzén“ meg a „getreidemarkton“ jobban lehet a tóket fruktifikálni.

— Az orsz. ker. önségélyző és fogyasztási szövetkezet Tornóczyi fiók telepéről ertesit bennünket ottani levelezőnk. E telep buzógy ügyvivője Szilágyi György. „Az ezer irányból ellenünk szőtt-font eselszövény daczára“ — írja levelében — „Tornóczon csüggedés nem állott be, mert hiszen mint másutt, úgy nálunk is utótt már az öntudatra ébredés órája. A szövetkezet fiók telepének Tornóczon 60 tagja van s reméljük, hogy a zsidóktól félelmökben ingadozók nem fogják szégyenleni azt, hogy keresztények és kézséges örömmel fognak csatlakozni hitsorsosaik oldal mellé. Örülünk mindig valahányszor ily hirt kapunk. Csak tartsanak össze s a sakterkésnek a jövőben rohamosan hanyatlani fog eddigi közösége.“

— Pórol járt zsidó. Csinos keresztény szolgálója volt a zsidónak s a jakhecz nagyon vágyott a dombormellő leányzó szerelmére — mert hát ilyen esetben a keresztény leány is kóser. Soát járt utána, előbb ígert neki mindent, végre fenyegetődni kezdett. Mikor a tenyeres talpas Dulcinea végre megunta a zsidó Seladon örökös zaklatásait, légyottot adott a szerelmenre sóvárgó gazdának a faskamrában. Estéli mosogatás után, mikor már a „mámelemben“ nyugalomra tert, meg is jelent a zsidó a kütözött helyen. A leány csak biztatta, hogy menjen le a faskamrába majd ő követni fogja. A zsidó be is ment, de akkor az eleven eszü leány hirtelen becsapta a faskamra ajtaját s bezárta a lakatot. A zsidó eleintén rimázkodott, hogy eresse ki, majd óbogatni kezdett, mire összefutottak a szomszédok, a mámelemben is kibútt a dunnak közül s nagy álmeledással hallgatták mindnyájan a szolgáló szájából a szerelmes zsidó történetét. Persze volt nagy nevetés csak a zsidó nem nevetett, mert a hunczutkáját a felesége tartotta a kezében. A szolgáló, a fél falu által kíserve hagyta el a zsidó hazát.

— A millimárik és a zsidók. Három éve lehet annak, hogy a zsidó kapzsiság már a fővárosi tejárul millimáriknak is hadat izent, nem hagyva békét nekik, ezeket is megfosztani akarva a kenyérükből. De úgy látszik nem sokra lehettek eddig. Most azonban panaszkodtak hallottunk ismet, hogy zsidó tejfiferánsok járják be a fővárost s rábírn igyekeznek a fogyasztók, hogy a tejet tőlük vásárolják, mivel — ugymond — ók olesőbb és jobb tejet adnak. Persze a zsidó fufang kitalálta már a tejkészítés mesterességét is s majd isznak a főváros lakói izletes, egészséges tejet, csak tegyek lehetővé, hogy a zsidók kitudjak egészen a millimárikat. Reméljük, hogy a jendörtség eber figyelemmel fogja kisérni a tej-

Hercules. De mondó csak miként lett a világ oly könnyűvé. Látom ugyan megváltozott alakját s most olyan mint a zsemle nem oly szép gömbalaku már mint hajdan volt mikor még én Kosmographiát tanultam, de azért még sem megy a fejembe a te állításod.

Atlas. Már az okát nem tudom de tényleg úgy van, s ha csak egy pillanatra vennéd kezdebe, meggyőződhetnél róla.

Hercules. Herculesre mondom! Immár elhiszem. De mit jelentsen az, a mit most észlelek? A mikor utólszor tartottam a hátamon, ugy dobogott ebben a világban valami, mint a sziv az állat testében s folyton ugy zummogott rajta valami mint ketyengéséhez, rajta minden elnémultnak látszik.

Atlas. E tekintetben sem adhatok más felvilágosítást mint azt, hogy ez már jó régen van így; szinte attól tartottam már hogy egy szép nap reggelén kinyitom a szemem s a világ meg lesz halva. Hová temessem? Mily foliratot tegyek e sir keresztjére? De mivel a test folyton ep maradt végre ismét azt gondolom, hogy valami növényévé változott át, mint Daphne s többen, s ebben rejlenek oka annak, hogy nem mozog. Csak attól tartok most: nem ver-e majd gyökeret a vállaimba?

Hercules. En azt hiszem, alszik mint Epimenides, kinek álma fel szadnál is tovább tartott, vagy a mint Hermetimosról beszélük, leike, a mikor csak akarta elhagyá a testet s beköbörölte a világot s visszatért, a mikor neki tetszett, barátai ezt megsokalták s elégettek a testet, ugy hogy a szellem a mikor visszajött s látta a szétrombolt hajleket, kénytelen vala vendéglőbe menni.

TÁRCZA.

EMLEKÉK.

Itt, hol gyermekségem napjait ledétem,
— A mikor még azt sem tudtam: mi az élet, —
A sok régi emlék, mit fölfelel vélttem,
Hej de összeomlott; jaj de semmivé lett!

E homokos uton lám hogy elsimultak
Sok apró nyomai a gyermekezipőmnek;
Mint boldog percei az aranyos multnak
Melyek soha többé már vissza nem jőnek.

Itt játsztunk temetést; s ott, hol az a haraszt,
Emeltünk sírokat, vesszöböl keresztet.
Istenem! a gyermek játéknak veszi azt,
Mitől a nagy borzad, hogy szive is reszket.

E küszöbön lestük jöttét jó atyámnak,
Kit hogy lássak, akkor még fölfele néztem,
Most letekintek már s szemeim nem látnak
Pillantásom ott vész egy komor keresztben.

Csókjával halmozott szegény, drága anyám
Nem egyszer e helyen, ahol im most állok,
S hol ő üdvöt, áldást könyörgött én reám:
A kunyhónak is csak romjára talállok.

Akkor kéj s gyönyörrel a jövőbe néztem,
Busan nézek ma a gyönyörteli multba,
S helátom, hogy minden szenvedő szemében
Az tetszik csak szépnak, a mi el van mulva.

Mindenne rá csapja az enyészet kezét;
Mért hagyja végsőnek az emlékezetet?
Mért nem a szívünkön kezdí zsarnok művét?
Ha, mit bírtunk vissza-venni ugy sem lehet?

Talán hogy a vándor majd sírjához érten
Igy sóhajtson föl ez utolsó határon:
„Nyugodtan alszom el; hisz mit eddig értem,
Az se volt egyéb, csak álom, pusztá álom!“

Hercules és Atlas.

Leonardi Giacomo után olaszból.

Hercules. Atlas, engem Zeus küldött ide hozzád, hogy üdvözöljelek s ha esetleg fáradt lennél, magamra vegyem a terhet, mint már egyszer, nem tudom hány századdal ezelőtt. Pihend ki magad.

Atlas. Köszönöm Herkuleském, Zeus nagyon lekötölez engem. De a világ, megvallo nagyon könnyű lett s ez a köpeny, melyet viselek, hogy a hó ellen megvédjem magam, nehezebbnek tetszik mint az, s ha nem kényyszerítene engem Zeus akarata, hogy ezzel a gömbfelével a hátamon itt mozdulatlanul álljak, én hónom alá venném vagy zsebre raknám s mennék tovább.

hamisító uraságokat, reméljük a főváros keresztény lakosságának lesz annyi esze, hogy legalább e tekintetben nem ül fel a zsidóknak; zsidó házba az a zsidók liferálta tej úgy se fog bejutni, mert ők ismerik jól a manipulációkat!

— **Kolera.** Még mindig nem akar megszűnni, sőt a vidék több helyein tért hódít a járvány. A fővárosban a járvány fellepte óta az az szeptember 14. óta előfordult 1135 megbetegedés és ezek közül halálos volt 491. Szegeden huszonhárom nap alatt 350 kolera, 100 kolera-eset és 232 halálos fordult elő. Mohács-on szeptember 16. óta 9 egyén betegedett meg s mindannyi meg is halt kolerában. Duna-Szeresden a lefolyt héten megbetegedett 17 egyén ezek közül meghalt 9.

† TERBUKOVICH.

A csurgói kerület 48 as zsidóellenes népének halottja van; nem fényes temetés, nem halotti pompa, fáklás kíséret jelezte a gyászt, melyet ezren éreztek, mert nem a nép urai közül mult ki egy ősi kastélyából, hanem meghalt egy testvér. kinek szíve míg élt, a népért vert.

Huszonöt éve, midőn Terbukovich Csurgó vidékére jött; férfi korának legszebb szakában telve reményel az élethez a jövőhöz, lelkesedéssel csüngvén a küldetésen, mellyel megbízott. Kossuth Lajos emlékirataiban bőven vannak leírva a menekültek fáradozásai; elvesztvén a békés megoldás minden reményét forradalmat szítani, akkor elnyomott hazánkban; és fegyverrel kísérni meg visszazsúrását az eltiprott jog és szabadságnak. Gróf Teleky László lett hazánkba küldve a mozgalom vezetésére, és ugyanekkor többen az egyes vidékek szervezésére. Teleky László utközben elfogatott és kegyelmet nyert a királytól, becsületszavát adván, hogy minden további részvételtől a mozgalom vezetésében lemond.

E becsületszó halálhozó volt Teleki Lászlóra, ki öngyilkossággal vetett véget életének, de halált hozott, annyi lelkesedés, önfeláldozás és reményre is! Terbukovich, a képzett katona, a lelkes hazafi, remény és életcél vesztetten, támasz és megfelelő tevékenység nélkül Csurgó vidékén maradt, mindinkább simulván a néphez, mely, őt mint egy kapesot tekintve, a künn levőkkel s azt karokkal fogadta, és holtig szerette.

Hosszu, tétlen évek multak el, a deli férfi megtört rommá lőn — Ekkor terjedtek a csurgói nép közé is az antiszemitizmus eszméi, a nép annyi bajának, elmaradhatlan

pusztulásának főokozóját felismerte a zsidóban, lázas ingerültség fogta el a kerület népet, észével átgondolta, szívével átérezte, hogy a zsidó az ellenség Ellenség! és az elgyengült, a megtört Terbukovich, az egykori rabonbánok ivadéka, a távol dél fiának egész hevével, a népért lángoló szívének egész melegével a mozgalom részese lett. Türet hamis vádat, aljas rágalmat, és midőn a képviselőválasztás alkalmat nyújtott a kerület lelkes népének elveit alkotmányos uton érvényesíteni. Terbukovich nem ismert fáradságot, megtízszerezte önmagát, serkentet buzdított, míg fényes győzelemre segítette az antiszemita nép jelöltjét, Szalay Károlyt, kihez utolsó órájáig tántoríthatlanul ragaszkodott.

De végre becsukódtak a szikrázó szemek, a nyomorban is magasan hordott fő lehajlott, a mély érzésű lélek elhagyta az elzüllött lakást, mely néki már szűk volt. Az antiszemita kereszténység gyászszal szívében állja körül az egyszerű sirt; emlékét fenn fogja tartani, mert a ki ott nyugszik, nemes volt, mert szerette a népet, igaz hive volt a keresztnek mely alkut nem ismer, szegénységében is ur volt, mert nem kívánta a szegénységét. Béke poraira!

Egészségünk.

Eszünkbe sem jut addig a míg egészséggel bírnunk, hogy jó lenne ezt a nagy kincset megöröznünk, de bezzeg mikor doktorra, patikára szorulunk, van akkor sopánkodás, csakhogy — fájdalom — akkor sem tanulunk a magunk kárán.

„Oly kevesen vagyunk mi magyarok, hogy az apagyilkosnak is meg kellene kegyelmezni” mondá Szechenyink. Hanem azért magunknak sem kegyelmezzünk, mert nem óvjuk egészségünket s e tekintetben különösen a magyar népnél az egyszerű haladásnak alig akadunk nyomára.

Alig van a műveltebb nemzetek közt egy is, mely kevésbé óvna egészségét mint a magyar — ezért oly nagy nálunk a haláloszás s oly kicsi a szaporaság. Sokat és igen gyakran vétkezünk a legegyszerűbb egészségi szabályok ellen: mérték-telenek vagyunk ételben, italban, — lám már a pálinkaivásra is nagyon rászokott a magyar, mitől pedig őseink isszonyodtak s nem is tartották magyarnak a pálinkaivót. Egyike a legnagyobb vétkeknek egészségünk ellen elkövetve az, hogy nem szeretjük a jó levegőt; pedig jó levegő nélkül egészség nem képzelhető. A kigőzölgés kilégzés által megfertőzött levegő oka a legtöbb betegségeknek, oka a korai haláloszásoknak. A mezei munkás nyáron át még csak bőven él isten ajándékával a jó levegővel, de már iparosaink nyáron sem igen részesítik magukat ezen áldásban. A

Hercules. Régi hibája, hogy mindig a szélnek enged s a szertit fordul.

Atlas. Nem ártana a gömböt egészen kitölteni léggel hogy könnyebben repüljön, most olyan még mint a rothadó dinnye.

Hercules. Ez is hiba; azelőtt ugrált s tánczolt mint a fiatal kecskebak.

Atlas. Vigyázz jobban — no az istennek fogd meg mert elbukik.

Hercules. Oly ferdén dobtad s oly alacsonyan! Zupp! Szegényke, itt heversz ime előttünk. Esett-e bajod? Egy hangot sem ad, nem látni semmit, nem mozog semmi — alszanak tovább az elbukott földön.

Atlas. Add ide, a Styx minden szarvaira kérlek, tedd megint a vállamra, te pedig siess vissza az égbe s mentess engem a baleset miatt, melyet te okoztál egyedül.

Hercules. Szívesen! Századok óta lakik atyám házában egy bizonyos Horacius, ki mint udvari poeta van alkalmazva nálunk, Augustus javaslatára. Ez a költő folyton declamál, Legtöbbször ismétli azonban azt a költeményét, melyben szép rythmusban adja elő hogy az igaz ember meg nem török, ha mindjárt szelmallanék is a világ. Ma már azt gondolhatnám, hogy csupa igazságos ember van a világon, mert ime most is alszanak a föld esése senkit föl nem riasztott álmából.

Atlas. Ki vonja kétségbe az emberek igazságosságát? De ne tartózkodjál még tovább, siess, atyád ne haragudjon. En legalább minden pillanatban várom az engem Aetnává változtató villámot! Jaj akkor szegény világnak!

Albrecht Ármín.

műhelyek többnyire apró ablakkal ellátott zugok, vagy pinczék, hol a penész a por, a kilégzés csakhamar megrottják a belső levegőt, a külső levegőt, a külső levegő pedig arra sem hatolhatna be kellő mennyiségben, ha az apró ablakkal nyitva tartanak. Azonban ezeket sem tartják nyitva s innen aztán a sok halavány beesett arcu betegeskedő egyén.

De földes gazdáinkat is méltán érheti váde miatt, hogy nem becsülik meg a jó levegőt. Peczegődrök, a háztól távol fekvő trágya-rekeszek nálunk nem léteznek, a szemetet, a trágyát ugyszólván az ajtó elé dobják: a trágyaló tócsákat képez az udvarukon, ott rothad, ott bűzhődik minden hulladék rontva a levegőt s a kutakban a vizet.

Télen pedig a lakszobák szellőztetésére nincs gond fordítva, sokára még be is ragasztják, vagy földdel; téglával rakják be ablakaikat, hogy a meleg valamiképp ki ne illanjon s aztán a meleggel együtt hétről-hétre berekesztik a megromlott levegőt és azt szívják be, abban élnek, nem tudva hogy betegséget, sokszor járványt szívnak magukba.

Ha tehát megakarjuk óvni azt a nagy kincset, az egészséget, ne tagadjuk meg magunktól első helyen a jó friss levegőt. Takarítsunk, tisztogassunk s szellőztessünk naponta reggel és délután két-két óra hosszan télen is, és nagy szolgálatot tesszünk magunknak mint egyeseknek, meg a nemzetnek mint összességnek.

VIDÉK.

Esztergom, október 27-én.

A magyar katolicizmusnak nagy ünnepeit megülni és fogadni az ezúthaju egyházfejedelem áldását, mikor szent bitorára aranyat hint a második primícia fénye, elzarándoklottak a mi kis Rómánkba az ország minden részéből a minden rendű és rangú hívők. Koronás királyunk is eljő, de majd csak az ünneplésségek után, hogy az ünnepléstől a figyelmet magára ne vonja. Egyelőre a következő kéziratot küldötte át a hercegprimásnak:

„Kedves Simor, bibornok-hercegprimás! Áldozásának felszázados évfordulóját kegyelettel ünnepli önnel nemcsak a főpásztori kormánya alatt levő Anyaszentegyház minden egyes tagja, hanem mondhatni, valláskülönbőség nélkül az egész ország, és pedig méltán, mert önsben nemcsak az országnak erényekben gazdag, első főpapiját, hanem a fenkölt szellemű hazafit is tisztelve szereti. Örömmel használom fel Részemről is eme ünnepei alkalmat önnek legbensőbb szerencsekívánataimat ama biztosítással kifejezni, hogy évek hosszú során át az egyház, úgy mint a trón és az állam körül tántoríthatlan hűséggel szerzett sokoldalú fényes érdemei mindenkor felejtethetetlenek lesznek. Elöttem, kérve az isteni gondviselet, hogy áldást árasztó életét az egyház és a haza javára, az emberi kor legvégső határáig tartsa meg. Kelt Bécsben, 1886. évi október 26. Ferencz József, s. k.”

Nyáriasan meleg világú nap árasztotta el a nagy székesegyház kupoláját, a tornyokat, a paloták tetőit, ünnepi fényvel szolgálva, aranyat hozva az aranymise előnapjának. Az utcákon zászlók ezreit lengeti a friss szellő. De a külsőségeken kívül van itt valami, a mi meghatja az embert, még a legközönyösebbet is. S ez az őszintesége annak, a mit látunk. A szeretet melege jobban világít ez ünnepen minden fényel, s a tisztelet több dísz ad a jubileumaak, mint a zászlók, a virágok, a pompás öltözetek.

Es az öreg pap fekete talárjában állva a márványterem szőnyegén, oly igénytelen szívességgel, olyan mesterkéletlen örömmel fogadja a nagy kültöttegek tisztelegését mint egy jó falusi plébános, a kinek megadatott hogy ötven évig dolgozzék az Ur szőlőjében s aztán eljönnek hozzá a hálás h.vek, régi tisztelők, elmondani szerencsekívánatukat. Ha a fehér hajon nem volna a bibor kapucium, a talárnak a piros szegélye s a címádn az arany kereszt mellett a szikrázó gyémánt csillag, az embernek eszébe se jutna, hogy ez a jóságosan mosolygó egyszerű öreg férfi a római egyház kardinálisa, Magyarországának hercegprimása, a Szent-István rend főpapja s a legdusabb, legnagyobb hatalmu papi fejedelem a pápa után talán az egész világon.

Végig hallgatni a ráözönő ezer jókívánságot, köszönetet mondani mindenikért, lenni vendégszerető házigazda — nehéz munka volna egy nem hetvenhárom éves öreg embernek is. De a primás oly könnyen, oly szeretetreméltó fáradhatatlansággal veti alá magát az ünnepléssé nehéz munkájának. Soha sem tünik le ajkáról a nyájas mosoly szelleméből a jóakaratu vidám tekintet ép úgy fogadja a körülötte rajongók hódolatát, mint ha csupa szerető gyermeket látna maga körül. A lakomákon a legkedvesebb vendéglátó,

ideálja a házi uraknak, csak egy dologban kerülhetetlenül szigorú — dohányfüstöt nem tűr meg maga körül, sőt még egész palotájában sem! . . .

Esztergom város mai tömeges küldöttsége, ez a valóban impozáns felvonulás melyen meghatotta az aranymises primás szívet.

A jubileum koronája a holnapi nap lesz (október 28.) mikor a bazilika fényes ívei alatt a nagy orgona bugása és tönjénfelhők között trónjára lép a hercegprimás, hogy bemutatni induljon a vértelen áldozatot, a melyet először ötven év előtt hozott istenének, mint szegény, ifjú pap öreg szülei reménye és büszkesége. Hogy megérhettek mikor fiuk főpapi székét foglal el! Mily boldogság lakozhatott szívökben! De vajh, miért nem hosszabb valamivel az élet, hogy megláthaták volna a mint az ő fiuk bíborát fölekesíti a felszádos mise aranya. . . . Mily kép az, a két egyszerű öreg, a századik esztendő mesgyéjén, a mint térdelve hallgatják fiuk aranymisejét.

E pillanatban kondul meg a város minden harangja, a jubileum előestéjére. Kocsik robognak ablakom alatt a képviselőház tagjai, Budapest főváros küldöttsége és a főpapok vonulnak a primási palotába tisztelő hódolatukat megvinni.

A harangok mely, érczes szava mintha ezt konganá bele az alkonyi ünnepbe: „Ad multos Annos!”

Október 28-án.

Az ünnep valódi napja tegnap volt, mely minden képzeltet felülmúló fénytel és pompával folyt le. Mondhatjuk e napon Esztergomban volt az egész ország. Tíz órakor kezdődött a mise, melyet az agg főpap fényes segédlettel tartott meg Mise után nagy szabású egyházi szónoklatot tartott, melyet azzal végzett az egyháznagy, hogy szíve belsejéből áldást kért ő felségére, a hazára, és az ország minden népére kivétel nélkül. A nagyszabású beszéd rendkívüli hatást tett a hallgatóságra.

Delután 1 órakor fogadta a hercegprimás a küldöttségeket a Szent László társulat küldöttségét Schlauch püspök és a Szent-István társulat küldöttségét Apponyi Albert gr. Hontmegye küldöttségét Majthenyi br. főispán, Nógrád és Nyitra megyéket Gyürky gr. főispán. Somogy megye küldöttsége, melynek tagjai voltak Chernel Gyula, Foily József, Katkovich Géza birtokosok, Nemess József plébános, Szalay Károly orsz. képviselő és Ujváry Ferencz esperespléb. Szalay Imre orsz. képviselő vezetésével kinek üdvözlő beszédére a hercegprimás meleg köszönét nyilvánítván, utána téve, hogy büszke arra, hogy Somogyvármegye küldöttséggel tisztelte meg.

Ezután következtek: Veszprémmegye Vég-helyi alispánal, Pápa város Néger apátesperessel, Széklakna bányászai Zahara plébánossal. Pozsony-megye küldöttsége az alispán vezetésével, a budapesti egyetemi ifjuság küldöttsége Szomjas vezetésével, az erdélyi kath. status Jósika Sámuel br. vezetésével. Ugron Ákos és Gábor és Molnár Antal tagokkal, az összes káptalanok Zsendovics kanonok vezetésével.

Igen megható családi jelenet volt Szekes-fehérvár (a primás szülővárosa) küldöttségének és az ottani nőegylet fogadtatása, mely alatt a hercegprimás többször nemcsak könyekre fakadt, de zokogásban is kitört. A fogadás végeztével a város küldöttsége átnyújtotta a primásnak medailonban bas-relief gazdagon czizellirozott arczképét, melynek tülfele a város czimere díszlik megfelelő körirattal; a nőegylet pedig szép szőnyeget nyújtott át.

Ezzel a fogadtatások veget értek Delután 2 órakor három helyen díszbeidékek tartattak, hogy mindenhol fényes felköszöntőket mondottak, említeni is felesleges talán. Nagy este volt már mire a vendégek lassan oszolni kezdettek; magukkal vive a tudatot, hogy még is csak igaz az, hogy a kereszt alatt mindannyian egyek vagyunk.

KÖZGAZDASÁG.

— **Izzap trágya.** A tavak a gazdaságokban háromszorosán használhatók ki. Ugyanis ha a tó néhány évig haltenyésztésre használtatott, legtöbb esetben termékenyítő izzap rakodik le benne. A nyári időszakot használhatjuk fel arra, hogy tavainkat lecsapolás útján megszabadítván a víztől, a megszártított izzapot kiemeljük és földjeink trágyázására alkalmazzuk. A következő évben pedig az iszapot megszabadított tavi talajt minden trágyázás nélkül elhasználhatjuk. Mikor már a talaj a termelésre ki van használva, ismét vizet bocsáthatunk és a jelzett eljárást bizonyos évi időközben ismételtetjük. Mielőtt azonban a tavi izzap kihordására elhatároznók magunkat, meg kell győződnünk, hogy az izzap minősége arányban van-e a nem jelentéktelen kihordási költségek mellett elérhető haszonnal. Ha a tó tisztán tartatik, az izzap többnyire földes és agyagos, de nagyon kevés növényi részekből áll. A halak és rovarok állati maradványai is sokkal jelentéktelenebbek, semhogy nagyobb trágyaerőt tartalmaznának. Ellenben igen érdekes az oly tavak izzapja, melyekbe a víz falvakból és termékeny szántóföldről jön, az ilyen folyás sok trágya-anyagot sodor magával, a mi a csendes toban leüllepzik és ott zsíros, szalonnás izzapot képez, mely igen alkalmas a szántóföldre és rétek trágyázására. Ha tehát az az izzap trágyázó erővel bír, úgy, hogy kiemeléseből vátoóságos haszon várható, a tó vizet legjobb a meleg idő beálltával lecsapolni és a hozzá folyó vizet árkon át elvezetni és esetleg az izzapban is árkokat huzni, hogy az esővíz lefolyást találjon. Az izzap kiszállítására legalkalmasabb a teli időszak, mert a nyáron át kiszáradt izzaptól többet rakhatunk fel mint a nedvesből és így költséget takarítunk meg. Továbbá a szánkóval való szállítás is a legkönnyebben eszközölhető. Ha a költséget nem sajnáljuk, rakassuk az izzapot halmokba, mesz hozzátevel vagy hígított kénsavval óntözés mellett hagyjuk egy évig allani, nyáron forgassuk meg és a következő télen vagy tavasszal vitessük ki a szántóföldre vagy rétre. Ha az izzap jó minőségű és költséget akarunk megtakarítani, ajánlatos az izzapot mindjárt a tél elején kiszállítani egyenesen a szántóföldre és rétre, a hol egy fuvart tevő kupaczkokba rakjuk, a télen át ott hagyjuk, hogy jól átfagyjon, minél fogva a munkának be kell fejezve lenni, mielőtt a teli fagyok megszűnnek. Tavasszal az izzap szétmállik mint a hamu és azután szetterítjük a szántóföldön vagy a réten, az előbbin be kell fogasolni és azután a rétet legerelyezni, hogy a kövek, fák stb. a mik az izzapban vannak, eltávolítottassanak. Ha az izzap-trágyától hatást kívánunk, nem szabad vele farkodnunk és a fuvarok nagyságához képest egy holdra 150—200 fuvart kell számítanunk. De aztán jó izzaptrágyával évtizedekre kihatólag is meglehet javítani, pl. a szívós agyag vagy a homokos földeket.

— **Mire jó az ócska cipő?** Keves ember tudna erre a kérdésre felelni, mert teljesen elnyúlt lábbeliről van szó, olyanról, melyet a legszegényebb ember sem hordhat többé. Nálunk

aligha használják valamire az ilyen rozsz portekat, de az amerikaiak jobb gazdák, nem hagynak azok veszni semmiféle hulladékot. A mint a szemetre került rongyból papírt készítenek a csonttal cukrot finomítunk stb., úgy földolgozzák Amerikában a rongyolt cipőt is. Darabokra metelik, klorvegyülékbe áztatják s megszáradás után kemény masszát kapnak belőle, akkor aztán porrá őrlik, enyves anyaggal keverik, formába öntik. Lesz belőle gomb, kesnyél, fogantyú, különböző házi eszközökhöz stb. A ki megveszi, legtöbbször azt hiszi, csonttárgyat vásárolt.

Budapesti tőzsde.

Érték-tőzsde.

— október 28-án.

Lapunk zártakor jegyezték a következő árat:

Magyar aranyjár. 4 ^o / _o	103.60
„ papírjárdék	92.50
Osztrák hitelrészvény.....	279.90
Magyar hitelbank.....	288.80
Jelzálogbank	136.—
Magyar földhitelintézetű zálog levél 4 ¹ / ₂ %.....	99.15
Osztrák-magyar bank zálog levél 4 ¹ / ₂ %.....	101.29
Cs. kir. kör. arany	5.92
20 frankos arany.....	9.97
Német márka.....	61.42

Gabona-tőzsde

Lapunk zártakor jegyezték:

Buza, bányási.....	76—81 kg.	8.45—8.90
„ tiszavidéki.....	76—81 „	8.45—8.90
„ pestvidéki.....	76—81 „	8.45—8.95
„ fejérmegyei.....	76—81 „	8.45—9.—
„ bácskai.....	76—81 „	8.50—9.10
„ északmagyarországi.....	76—81 „	8.40—8.80
rozsa	70—72 „	6.45—6.65
árpa takarmány.....	60—63 „	6.45—6.60
„ égetni való.....	62—64 „	7.05—8.30
„ sörfőzdei.....	64—66 „	8.50—10.—
zab	39—41 „	6.10—6.30
tengeri ó bányási.....	75 „	5.95—6.10
„ másnemű.....	73 „	5.0—6.05
köles	— „	—
káposzta repce	— kg.	10.25—11.50
repce, új	— „	9.—25—10.50

Marhavásár.

Pozsony, okt. 25-ikén. A mai szarvas-marhavásárra 1443 drb hizott marhát hajtottak föl, köztük 1255 drb magyar ökröt, 188 drb német ökröt. Elénk irányzat mellett a következő árak jegyeztettek: magyar ökör 56.— —62.— frt, német ökör 60—65 frt.

Sertés-üzlet.

Budapesti sertésvásár. (A kőbányai sertéskereskedelmi-csarnok jelentése.) Okt. 27-én. Az üzlet változatlan. Magyar urasági öreg, nehéz 39.——40.—. Magyar urasági fiatal, nehéz 43.——44.50 közép 44.50—45.50, könnyű 45.——46.—. Szedett nehéz 41.——42.—, közép 43.——44.—, könnyű 44.——45.—. Szerbiai nehéz 41.——42.—, közép 42.——43.—, könnyű 42.50—43.50. Romániai könnyű 43.—.

Felelős szerkesztő: SZALAY KÁROLY.

Kincsem á 1 ft
Sorsjegy

11 sorsjegy 10 ft
csak

főnyeremény készpénzben

50.000 ft

10.000 frt, 5000 frt 20°/_o lev. 4788 pénznyeremény.

A magyar lovar-egylet sorsjegy irodája: Budapest váci-utca 6. szám.

Az országos
keresztény önszegélyző és fogyasztási
szövetkezet

központi irodája helyiségét f. évi november
1-től kezdve

Kerepesi-ut 11. szám alatt 11-ik emelet
teszi át.

A szövetkezet üzlet-köre kiterjed: takarek-
pénztári üzletre, kölcsönök adására, fogyasztási
raktárak föllállítására és bizományi
üzletre.

Tagul beiratkozhatni a központi irodában,
vidéken az ügynőkök és helyi megbizottaknál.